

praktiske Liv ser paa dette Forhold, og der kan det ikke bestrides, at hvis Mænd og Kvinder gaar paa en Restauration for at faa et Maaltid Mad, maa de betale nøjagtig det samme; spises der paa et Folkekøkken, betales nøjagtig det samme, hvad enten det er en Mand eller en Kvinde, der faar Maden. Og hvorledes ser det offentlige paa dette Forhold? Under Rationeringen blev der jo ingen Forskel gjort paa det Kvantum, der tildeltes Mænd og Kvinder, og hvor det offentlige lønner delvis ved at yde Kosten og der derfor fradrages en vis Del i vedkommendes Løn som Vederlag derfor, fradrages der nøjagtig det samme for Mænd som for Kvinder. Derfor er det saare vanskeligt for Staten at komme og sige i dette Tilfælde til Kvinderne: I spiser mindre, derfor maa I have en lavere Aldersrente.

Det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt rettede i Gaar forskellige Spørgsmaal til mig. De Spørgsmaal, der angik mit Privatliv, tror jeg, jeg kan lade ligge; jeg kan ikke tænke mig, at de kan interessere dette høje Ting. Men jeg skal komme ind paa det ærede Medlems øvrige Betragtninger. Det ærede Medlem, der forleden ikke kom saa godt fra det, da han søgte at hævde, at den enkelte Kvinde maa undgælde, fordi der er flere af hendes Køn end af det andet Køn, slog i Gaar ind paa andre Veje. Han kom ind paa Lighedsprincippet og sagde, at han vilde tage mig paa Ordet. Det ærede Medlem sammenlignede sig i den Anledning selv med Faust, uden at jeg for øvrigt er i Stand til at se, hvilken Lighed der er mellem denne Litteraturens fremtrædende Skikkelse og den ærede udmærkede Nationaløkonom. Han anerkendte Lighedsprincippet, men hans Tale vidnede rigtignok ikke derom. Han anlagde et Synspunkt, som var absolut uholdbart. Hans Tanke blev ikke meget klart fremsat, men saa vidt jeg forstod ham, anstillede han følgende Betragtninger: Naar Folk er 60 Aar gamle, har de Krav paa en vis Sum for Resten af Livet, og da Kvinderne gennemsnitlig lever flere Aar end Mændene, saa bliver der for hver enkelt af deres sidste Leveaar mindre til dem. Jeg tror, at dette var det ærede Medlems Tanke.

Jeg kan nu for det første ikke se, at dette er stemmende med den Tankegang, ud fra hvilken Forslaget i øvrigt føres frem, og som det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt, saa vidt jeg forstod ham, har billiget. Man betragter jo Alderdomsbjælpen som en Art Efterløn, en Pension.

Men naar vi skal til at fastsætte Pensioner, tænker vi dog aldrig paa, om den enkelte kommer til at nyde denne Pension i kort eller i lang Tid. Vi gaar ud fra, at den enkelte skal have den Pension, som gør det muligt for ham at klare sig nogenlunde ordentligt i Resten af sin Levetid. Og ligeledes, hvis man tager Aldersrenten for Mændenes Vedkommende som særlig Gruppe og for Kvindernes Vedkommende som en Gruppe for sig, da indlader man sig ikke heller paa nogen Undersøgelse af, om den ene har Udsigt til at leve i kortere eller længere Tid, om han hører til Gruppen: Daarlige Liv, eller gode Liv. Men Konsekvensen af det ærede Medlems Tankegang maatte være, at de 60-aarige meldte sig, og naar de meldte sig, skulde de lade sig undersøge, og man delte dem saa i Klasser, efter som de havde mere eller mindre Udsigt til et langt Liv, og man gav saa de gode Liv mindre og de daarlige Liv mere i de Aar, de havde tilbage. Det vilde ikke være let at gennemføre dette, men man kunde sige, at der var en vis forsikringsteknisk Logik deri. Men det, man her gør, er jo noget helt andet. Man sætter nemlig alle Mænd i een Klasse og siger til dem: I er daarlige Liv, I dør snart; jer bliver vi hurtigt færdige med; I skal derfor have meget i Aldersrente. Og samtidig sætter man Kvinderne i en anden Klasse og siger til dem: I er forbiholdt gode Liv, I lever mange Aar, vi skal trækkes længe med jer, vi kan ikke faa Livet af jer, derfor skal I kun have lidt i Aldersrente. Dette er at trække Grænsen efter Køn paa lignende Maade, som man saa tidt har forsøgt det ved Lønningsspørgsmaalene, og dette er uretrettigt. Der er ikke Spor af Lighed deri, det kan jeg forsikre det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt om. Af Kvinderne er der vel nogle, og nogle flere end blandt Mændene, der lever meget længe. Men der er ogsaa mange Kvinder, som hører til de meget svagelige, til de daarlige Liv, og naar de faar en ringere Hjælp, er det virkelig en daarlig Trøst for dem, at nogle andre Kvinder lever længere, og at Mændene gennemsnitlig lever kortere end Kvinderne. Skal der gøres Forskel mellem gode og daarlige Liv overfor Alderdomsforsørgelsen, bør man i den ene Gruppe sætte raske og kraftige Folk uden Hensyn til, om det er Mænd eller Kvinder, og i den anden svagelige Folk, ligeledes uden Hensyn til, om det er Mænd eller Kvinder. Der er ingen Mening i at samle de raskeste og de svageste Kvinder i en Gruppe og sige: det